

VINOBRANÍ

Když dívky chtěly opít, opil jsem je,

jednu však nikoli, doteď čeká, až seběhnu z vinic,
mám ale prázdné ruce, ještě jsem ani nesklidil,
natož abych lisoval, navíc každý trs hroznů
provázejí samomluvy,

a když pravdy derou se ven, vyřknu je, leč jednu
nikoli, doteď čeká, jestli si pro ni zlomím čelist,

nebo do čeho tu mám praštit, abych zrušil
krystalovou mřížku nevědomí, fešácký kriminál na
devět životů, z něhož odchodné kroky do jednoho
jeví se znovu příchozími, když celý ten konstrukt
mě vydýchává a vdýchává, jako by plícemi pekla
byl. A pro něj jsem vzduch.

Ne tak pro dívky. Když chtěly opít, opil jsem je,

jednu však nikoli, doteď čeká, až seběhnu z vinic,
vydrž, lásko, právě zaplétám některá slova, jako
bych provaz vyráběl, a kroutím je do ok, jimiž jiná
protáhnu –

Hluboká rýha ticha je pointou takových šibenic.
A hle, v ní posel na koni: že prý bůh od svahů
Pálavy k mým řádkům slunce odkloní.